

ένα χρόνο και μια μέρα μετά...

 rejected.gr/oi-anthropoi-simardanis

March 14, 2019

κείμενο | γιώργος παπανικολάου */*
φωτογραφίες | τάσος θώμογλου (από το
«γλάρο») + λευτέρης τσινάρης **επιμέλεια** |
ιάκωβος καγκελίδης

«Έχω ένα κασσετοφωνάκι, από τα παλιά της δεκαετίας του '70 με το οποίο θα ήθελα να με θάψουνε. Να το πάρω αγκαλιά. Και σαφώς, δεν πρόκειται να σου αποκαλύψω το μυστικό του και την ιστορία του. Αλλά είναι δώρο από άνθρωπο, που εκμυστηρεύθηκα ότι δεν έχω κάτι να ακούω μουσική.... Την επόμενη μέρα της γνωριμίας μας, ήρθε με μια σακούλα-δώρο, το παιδικό του κασετόφωνο. Όλα τα αντικείμενα που βλέπω και νιώθω ένα σκίρτημα είναι από τον ίδιο άνθρωπο. Από εκείνον που μου έδωσε αυτό το κασετοφωνάκι».

Ο Χρήστος στη «Σημασία του να είναι κανείς σοβαρός» το 1996. Πρώτη γνωριμία, ένα βράδυ καλοκαιριού στο θέατρο ΛΑΜΠΕΤΗ. Με την Έλενα και τον Γιώργο. Εκείνος σε διπλανό καμαρίνι. Με παρατηρεί να ζητάω αυτόγραφο, από την Ακρίτα.

Μετά, μάλλον ήταν οι «Σαρδέλες με σαρδάμ», η «Μαργαρίτα Γκωτιέ» ή η «Μαύρη Κωμωδία»; Όχου, δεν θυμάμαι! Παράτα με, με τις παραστάσεις. Τον Χρήστο τον αγάπησα στην Αθήνα. Μα, περισσότερο όταν ανέβηκε Θεσσαλονίκη. Τα βράδια που τον πετύχαινα παντού και πάντα και με ρωτούσε ποιο μαγαζί προτείνω, πότε θα βγούμε, τί θα γίνει με την περίπτωση μου.

«Έχω αγάπη να δώσω. Ξέρω τι αγάπη και ποια αγάπη έχω να δώσω. Ξέρω πόσο ακριβή είναι η αγάπη και δεν την δίνω οπουδήποτε. Δεν την χαλαλίζω. Δεν θέλω επειδή είμαι μόνος, απλώς να είμαι με κάποιον. Όχι! Να είμαι μόνος μέχρι να έρθει αυτός που αξίζει, αυτό που νομίζω ότι έχω. Αναρωτιέμαι βέβαια.... λέω «θέλω έναν τύπο με τα χαρακτηριστικά ένα, δύο, τρία, τάδε» και λέω έπειτα στον εαυτό μου «εσύ που απαιτείς αυτές τις αρετές σε έναν άλλον άνθρωπο, εσένα σου έχουν μείνει μια στάλα;». Κάθομαι και λέω στον καθρέφτη μου, «εσύ τι έχεις να δώσεις;»

Ο Χρήστος την έβγαζε στο μαγαζί της Γιάννας. Ατέλειωτες νύχτες. Εκεί στο μπαρ, μετά τις πρόβες, με το Σταύρο και την Άσπα. Να γελάει, να σατιρίζει, να σχολιάζει.

«Αντλώ δύναμη από μέσα μου. Ακόμα και τα δύσκολα, με ένα χιούμορ, μια ειρωνεία και ένα στηλίτευμα θα τα ξεorkίσω και θα πάω παραπέρα. Αυτός είμαι. Οι απώλειες και οι έρωτες μας χαρακτηρίζουν. Τις απώλειες τις διαχειρίζομαι μην κάνοντας σοβαρά πράγματα στον έρωτα. Λάθος μου. Το ξέρω -μη ρωτήσεις Γιώργο- μη βιαστείς! Λάθος μου, το ξέρω! Έχω πολύ έντονες κεραίες που ποτέ δεν με έχουν γελάσει. Καταλαβαίνω αμέσως και γρήγορα και εις βάθος, τι έχει ένας άνθρωπος να προσφέρει κι αν είναι αυτά που θέλω. Μιλάμε πάντα για το ερωτικό θέμα. Καταλαβαίνω αμέσως, αν ο «αχινός» αυτός ψοφάει να τον ανοίξω ή όχι. Έχω επιλέξει, όμως, να μην ανοίγω «αχινούς», ιδίως αυτούς που έχουν φαγητό. Για το φόβο να μην τελειώσει κάποια στιγμή αυτό το φαγητό ή να μην θέλει να φαγωθεί από μένα αυτό το φαγητό. Αυτόν τον πόνο δεν μπορώ να τον διαχειριστώ. Μπορεί να με στείλει. Άλλους πόνους τους διαχειρίζομαι. Και αυτό είναι που με κάνει να μην κάνω κάτι σοβαρό συναισθηματικά στη ζωή μου».

Ο Χρήστος δεν ανήκε σε κανέναν. Αερικό από τα λίγα. Ταπεραμέντο και οξυδέρκεια.

Όλο σχέδια, συμβουλές και ερωτικές επισημάνσεις. Τον πετύχαινα στη Σβώλου, να με ρωτάει για τη καινούργια του την μπλούζα-αν είναι ωραία. Για έναν έρωτα-αν θα είναι «μια από τα ίδια». Για την παρουσίαση που θα κάνει ένα βράδυ στη Θεσσαλονίκη, με τη συνδρομή της Σεμίνας.

Ο Χρήστος είχε μαλώσει με το χρόνο και τις ώρες. Σε έπαιρνε από Αθήνα δύο την νύχτα να σε ρωτήσει «αύριο, να πάρω μάλλινα που θα 'ρθω με το αυτοκίνητο επάνω;». Χρήστο, του έλεγα, κι εγώ Αθήνα είμαι. «Αχ! Συγγνώμη, πάλι σε διέκοψα νυχτιάτικα απ' το σεξ-τα λέμε αύριο». Και γελούσαμε και πριν συνεχίσω την κουβέντα μου, το έκλεινε.

Με το Χρήστο περάσαμε πολλά ωραία βράδια. Με κρασιά, φαγητά, ερωτοσυζητήσεις, ψέματα που τα ομολογούσαμε και αλήθειες που φωτίζαμε.

Μετά το «Τίμημα» χαρούμενος μιλούσε για το «Γλάρο» που του πρότειναν. Έπαιρνα το σοβαρό το ύφος, αν είναι σίγουρος ότι ισχύει η πρόταση κι άρχιζε τα «αχ, ρε καριόλη, μη με αγχώνεις». Τον αγάπησε όλο το Κ.Θ.Β.Ε.. Τα τσάγια του, οι βελόνες του, τα αντικείμενα που τόσο αγαπούσε. Η μαμά του. Που πλέον «ξεχνούσε» και κατέβαινε κάθε Δευτερότριτο να την δει. Και έπειτα έφυγε. Και το κενό για εκείνον τεράστιο.

Τα σουβλάκια στην Καλαμαριά, οι ατέλειωτες ώρες με κουβέντες για τον Σόλομον. Οι καφέδες που -μετά- είχε ξεχάσει που πάركαρε το αυτοκίνητο. Τα τσάγια που έπινε τα απογεύματα, με γεύσεις. Όλα στο μπλέντερ, όλα στο χιούμορ. «Τσιτσάνης» για Αύγουστο και μετά να αναρωτιέται για τα τηλεοπτικά, για τη φωνή του, για την αποδοχή. Η «Γκάμπυ» τον απελευθέρωσε.

Πάρτι ήταν η παράσταση για εκείνον κάθε βράδυ. Και πάμε πάλι, να κοροιδεύει για τα βιβλία που διαβάζω και γιατί πέφτω με τα μπούνια στους έρωτες.

«Ο έρωτας επιδέχεται επαγγελματισμό. Και θα σου εξηγήσω με ποια έννοια. Αφού βρεις τον άνθρωπο σου, είναι πολύ μεγάλη μαγκιά, αν έχεις μάθει λόγω ηλικίας (εγώ τώρα πια το έχω μάθει) να ξέρεις ότι υπάρχει ένα συγκεκριμένο ποσοστό έρωτα, ένα άλλο ποσοστό καύλας και ένα διαφορετικό ποσοστό καψούρας. Έχοντας τα αυτά συγκεκριμένα, τελειώνουμε. Ο επαγγελματισμός, λοιπόν, είναι να έχεις ένα «χωνί» στη σχέση κι αυτά να περνάνε σιγά-σιγά και λίγο-λίγο. Για να κρατήσουνε πολύ. Με αυτή την έννοια ο έρωτας επιδέχεται επαγγελματισμό. Ο έρωτας θέλει χειρισμό. Δεν θέλει παραμύθιασμα. Δεν θέλει ψέμα. Δεν θέλει στρατηγική. Όχι! Θέλει, όμως, χειρισμό. Το κάθε ποσοστό που θα κάνεις χρήση στο «χωνί» που σου είπα θέλει τη σωστή δοσολογία. Δεν το πετυχαίνεις πάντα. Και κυρίως όσοι το λένε και το έχουν σκεφτεί, έπειτα τα κάνουν σκατά! Έχω βαρεθεί να μου τελειώνουν τα πράγματα».

Μα και για το τί υπήρξε το «Τίμημα» στη ζωή του. Ο «Σόλομων». Ρόλος που του έδωσε το μεγαλύτερο εμπορικό και καλλιτεχνικό παράσημο. «Έλα να δεις πρόβα».

Το Τίμημα ήταν το ΛΟΤΤΟ μου και θα το λέω μέχρι να πεθάνω», έλεγε συνέχεια ο Χρηστάκης.

«Στο έργο που σκηνοθέτησε η Ζούνη με νέους ηθοποιούς, πηγες; Τράβα και πέσμου νέα. Καλέ...πήγα εγώ προχθές και είδα μια άλλη-παπάρα- παράσταση. Όλη την ώρα που έπαιζαν οι συνάδελφοι κοιτούσα το ταβάνι και βαρέθηκα να μετράω ξανά και ξανά τους προβολείς και τα φώτα του θεάτρου.»

«Ο ηθοποιός δεν αγαπάει, παρά μόνο τον εαυτό του. Υπάρχει μια πολύ λεπτή γραμμή. Σαφώς, δεν είναι ένα απλό επάγγελμα. Είναι ένα λειτούργημα και πρέπει να δοθείς, να αφιερωθείς και να είναι κομμάτι της ζωής σου. Και να είναι όλη σου η ζωή, κομμάτι της ζωής σου, το επάγγελμά σου, σε όλη τη ζωή. Αλλά, αν δεν θέλεις να καταλήξεις στο Δαφνί ή κατάμονος κι αν θες να έχεις μια φυσιολογική ζωή με αληθινούς φίλους, οφείλεις να κρατάς τα όρια. Εγώ, για παράδειγμα, δεν είμαι καθόλου φιλόδοξος σαν ηθοποιός».

Τηλέφωνο στο άσχετο μεσημεριάτικα-«Γιώργο, αύριο βράδυ, ισχύει το ραντεβού;». Ναι. «Α, ο.κ», και πάλι να κλείνει το τηλέφωνο. Άξαφνα. 17 second συνομιλίας.

Κι έπειτα τα στησίματα του Χρήστου. Κάθε ραντεβού κι ένα στήσιμο, που κάθε τρία λεπτά σου στέλνει sms. Με χιούμορ και ειλικρίνεια. Όσπου να φανεί στο κατώφλι της Γιάννας, μαζεμένα καμιά δεκαριά-στο νερό-sms.

Του τα συγχωρούσες όλα του Χρήστου. Μονίμως να μιλάει για κιλά που πρέπει να χαθούν, έρωτες που πρέπει να διαγραφούν και πόσο ανοιχτός και δοτικός οφείλω να είμαι στον έρωτα.

Είναι και άλλα πολλά που δεν λέγονται δημόσια.

Εκτός από ένα. Μια νύχτα στο «Γλάρο» του Τσέχωφ. Μια νύχτα έπαιξε και ήρθε μετά να μιλήσουμε....»λέγε, κύριε Γιώργο μας, έπαιξα καλά ή σε πήρε ο ύπνος;». Γέλασα και τον αγκάλιασα. «Ένας γλάρος είμαι», μου ψιθύρισε στο αυτί και λίγο βούρκωσα.

Υ.Γ. -Τί σου αρέσει σε αυτή τη φωτογραφία τόσο πολύ;

-Είναι το έργο όλο, Χρήστο, σε μια φωτογραφία. Η ζωή, ο έρωτας, τα νιάτα, η απελπισία του χρόνου.

-Πού τα είδες όλα αυτά καλέ;

-Με δουλεύεις; Όλη η φωτογραφία είναι ένας πίνακας ζωγραφικής.

- Μα δεν φαίνεται ούτε ένα πρόσωπο.

-Κι όμως φαίνονται όλα. Χρήστο; Όλα.

<https://www.youtube.com/watch?v=AbketjS0rOc>

